

Valamiféle pozitív atmoszféra

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXIII. évfolyam, 14. szám, 2019. április 5.

Kazuo Ishiguro: A lebegő világ művésze. Fordította Toderó Anna. Európa Könyvkiadó, Budapest, 2018, 216 oldal, 3499 Ft

Ishiguro kedélyes stílusa végül is egy iskolás fogalmazás erényeiből táplálkozik, aminek legfőbb szabálya: ne vegyél semmit túl komolyan, és ne csinálj semmiből se viccet. Ez a mondat jó példa rá: „Bizonyos hónapokban pedig a rovarok és a molyok olyan tömegben árasztották el a házat -hozzátapadtak mindenhez, ami fából volt, bebújtak minden részbe -, hogy az ember attól félt, előbb-utóbb összeomlik miattuk az egész épület.” Annyira általánosító és meglévő szókapcsolatokra hagyatkozó, hogy az olvasó szinte biztosra veszi, hogy semmi baj nem történhet. Vagy ha mégis, például Ono mégiscsak elvesztette a háborúban a fiát és Micsikót, a feleségét is, akkor úgyis jön valami vigasztaló/ ironikus szósz, mint a regény befejező mondata: „Az ember csak a legjobbakat kívánhatja ezeknek a fiataloknak.”